

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Skoumalové a soudců Mgr. Petra Sedláka, PhD. a JUDr. Václava Štencla, MA ve věci

žalobce: **A. D.**, narozený dne X
bytem X
zastoupený advokátem Ing. Mgr. Vlastimilem Calabou
sídlem Havlíčkova 2788/135, 767 01 Kroměříž

proti
žalovanému: **Zeměměřičský a katastrální inspektorát v Brně**
sídlem Moravské náměstí 1, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2020, č. j. X,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Katastrální úřad pro Zlínský kraj, Katastrální pracoviště Holešov (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 15. 1. 2020, č. j. X (dále jen „prvostupňové

rozhodnutí“) nevyhověl nesouhlasu žalobce s neprovedením opravy údajů v katastru nemovitostí, spočívající v zápisu „*Stavba č. e. X (přidělené číslo ke dni 16. 9. 2019) stojí na pozemku parc. č. XA v katastrálním území Chomýž.*“, s tím, že se nejedná o chybu v katastrálním operátu ve smyslu § 36 zákona č. 256/2013 Sb., o katastru nemovitostí (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „katastrální zákon“) a že budova č. e. X, jiná stavba, na pozemku parcelní číslo XA v katastrálním území X, a budova č. e. X, jiná stavba, na pozemku parcelní číslo XB v katastrálním území X, budou v katastru nemovitostí evidovány beze změn.

2. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce odvolání, na základě kterého žalovaný dle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zrušil všechny výroky prvostupňového rozhodnutí a nahradil je výrokem ve znění: „*Nesouhlasu A. D. ze dne 17. 12. 2019 s neprovedením opravy chyby spočívajícím v zápisu, že ,stavba č. e. X (přidělené číslo ke dni 16. 9. 2019) stojí na pozemku parc. č. XA v katastrálním území X*“, zapsáno na listu vlastnictví č. X se nevyhovuje, neboť v katastru nemovitostí není chybný údaj, protože evidence je v souladu s listinou, založenou ve sbírce listin katastrálního úřadu, tedy s Usnesením soudu o vypořádání SJM a o dědictví Okresního soudu v Kroměříži č. j. X ze dne 7. 1. 2013 (právní moc ke dni 8. 1. 2013).“ Ke změně výroku prvostupňového rozhodnutí žalovaný přistoupil toliko z formálně právních důvodů, a to proto, aby výrok přesněji vystihoval, jakým způsobem bylo v dané věci rozhodnuto. Žalovaný však ve shodě se správním orgánem prvního stupně konstatoval, že poslední zápis na listu vlastnictví č. X pro katastrální území X je v souladu s listinami uloženými ve sbírce listin. Posuzovaný případ tak není dle správních orgánů podřaditelný pod § 36 odst. 1 katastrálního zákona, dle něhož je odstranitelným chybným údajem v katastru toliko nesoulad mezi evidovaným údajem a podkladovou listinou.

II. Stanoviska účastníků řízení

3. Žalobce se domáhá zrušení správních rozhodnutí obou stupňů a nařízení opravy chyby tak, aby stav zápisu v katastru nemovitostí odpovídal skutečnosti. Napadené rozhodnutí považuje za nesprávné, řádně neodůvodněné a vydané v rozporu s právním řádem. Při zápisu výsledků komplexní pozemkové úpravy do souboru popisných informací katastru nemovitostí došlo k chybnému přiřazení čísel evidenčních budov k jednotlivým pozemkům tak, že budova č. ev. X, evidovaná na listu vlastnictví 238, byla zapsána na pozemek parc. č. XA a budova č. ev. X, evidovaná na listu vlastnictví číslo 240, byla zapsána na pozemek č. XB. Uvedené pochybení přiznávají i správní orgány. V návaznosti na výše uvedené je pak dle žalobce špatné geometrické a polohové určení stavby zakresleno v katastrální mapě. Touto skutečností se správní orgány dostatečně nezabývaly. Dle údajů uvedených v katastru nemovitostí ke dni 16. 9. 2019 a dle katastrální mapy se stavba č. ev. X má nacházet na pozemku parc. č. XB, což neodpovídá listině (listina č. 2902/1988 ze dne 25. 2. 1988, potvrzení MNV Chomýž o přidělení čísla evidenčního a o kolaudaci č. 7/72 ze dne 29. 2. 1988) ani skutečnosti. Dle katastrální mapy se stavba žalobce nachází na pozemku parc. č. XA. Chyba vznikla v důsledku jednání úřední osoby, nikoli vinou žalobce. Žalobce je znepokojen skutečností, že katastrální úřad přejímá informace, které se nezakládají na pravdě, což je v rozporu se zásadou dobré víry v zápisy v katastru nemovitostí. V rozporu s touto zásadou a zákonnými požadavky je také přístup správních orgánů, kteří si jsou chybného zápisu sice vědomi, avšak opravit jej nehodlají, toliko konstatují, že zápis může dát do souladu se skutečností žalobce svým aktivním jednáním a na své náklady. Uvedené má přesah do majetkové sféry žalobce,

neboť je omezen v možnosti se svým majetkem nakládat. Žalobce nesouhlasí s tím, že by měl na své náklady sepsat dohodu o narovnání mezi ním a vlastníkem sousední nemovitosti, neboť mezi nimi není sporné vlastnictví jednotlivých objektů. Postup správních orgánů vůči žalobci je nemorální.

4. Žalovaný ve svém vyjádření odkazuje na napadené rozhodnutí a navrhuje, aby soud žalobu zamítl. Uvádí, že pokud poslední stav zápisu v katastru nemovitostí odpovídá listinám, na jejichž podkladě byl učiněn, nelze chybu opravit. V řízení o opravě chyby se nejedná o odstranění rozporu mezi údaji v katastrálním operátu a stavem skutečným (resp. objektivně právním). Podstatou tohoto řízení je pouze odstranění rozporu mezi údaji v katastru nemovitostí a podklady uloženými v katastrálním operátu, podle nichž jsou tyto údaje v katastru nemovitostí evidovány. Poslední zápis na listu vlastnictví č. X pro katastrální území X je v souladu s listinami uloženými ve sbírce listin, proto požadovanou opravu chyby v souladu s platnou právní úpravou nelze provést.

III. Posouzení věci krajským soudem

5. Krajský soud v Brně na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2, věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů; dále jen „s. ř. s.“), jakož i řízení předcházející jeho vydání. Při přezkoumání rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s. ř. s.). Při rozhodování soud vycházel z obsahu správního spisu, nad jehož rámec nebylo potřeba provádět dokazování.
6. K obecně vznesené žalobní námitce o „řádě neodůvodněném“ napadeném rozhodnutí zdejší soud předesílá, že *„míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod, byť i vyhovující, obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto namístě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta“* (rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz). Jelikož žalobce v bodu I. žaloby uplatňuje uvedenou námitku zcela nekonkrétně, může na ni soud reagovat taktéž pouze v obecné rovině (k souvisejícím konkrétnějším tvrzením uplatněným v jiných částech žaloby se pak soud vyjádří při posuzování důvodnosti jednotlivých žalobních bodů). Není úkolem soudu, aby blíže nespecifikovaná obecná konstatování žalobce sám rozváděl, a dotvářel tak za žalobce znění žalobních námitek.
7. Krajský soud přitom neshledal, že by napadené rozhodnutí či jemu předcházející řízení trpělo naříkanou vadou. Žalovaný se zabýval odvolacími námitkami, zdůvodnil své úvahy a předložil konkrétní ucelenou argumentaci oponující argumentaci žalobce. Žalovaný se podle zdejšího soudu vypořádal se všemi námitkami žalobce vznesenými v odvolání, a byť neodpověděl explicitně na každé dílčí tvrzení, z odůvodnění napadeného rozhodnutí jako celku je zřejmé, proč námitky nepovažoval za důvodné (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, č. 689/2005 Sb. NSS, *a contrario*). Z napadeného rozhodnutí je patrná reakce na námitky žalobce i konkrétní úvahy žalovaného. Ostatně sám žalobce proti těmto úvahám v žalobě brojí konkrétní

argumentací, a krajskému soudu proto nic nebrání v tom, aby správnost těchto úvah věcně posoudil.

8. Mezi stranami není sporu o tom, že v důsledku zápisu výsledků komplexní pozemkové úpravy na základě rozhodnutí Ministerstva zemědělství, Pozemkového úřadu Kroměříž, ze dne 14. 5. 2004, č. j. X, o výměně nebo přechodu vlastnických práv k pozemkům, a podle § 2 zákona č. 139/2002 Sb., o pozemkových úpravách, ve znění pozdějších předpisů, do souboru popisných informací katastru nemovitostí došlo k chybnému přiřazení čísel evidenčních budov k jednotlivým pozemkům, a to tak, že budova č. e. X evidovaná na listu vlastnictví č. X byla zapsána na pozemek p. č. XA a budova č. e. X evidovaná na listu vlastnictví č. X byla zapsána na pozemek p. č. XB, ačkoliv pozemek p. č. XA odpovídá dřívějšímu označení pozemku p. č. XD, ke kterému byla řazena budova č. e. 8 evidovaná na listu vlastnictví č. X, a pozemek p. č. XB odpovídá dřívějšímu označení pozemku p. č. XD, ke kterému byla řazena budova č. e. X evidovaná na listu vlastnictví č. X. Správní orgány shodně uvedly, že se jednalo o selhání pracovníka katastrálního úřadu, který zápis výsledků komplexní pozemkové úpravy prováděl.
9. Mezi stranami rovněž není sporu o tom, že na tento chybný stav v evidenci katastru nemovitostí navázaly další zápisy, a to:
 - zápis vycházející z usnesení Okresního soudu v Kroměříži o vypořádání SJM a o dědictví ze dne 7. 1. 2013, č. j. X;
 - zápis vycházející z usnesení Okresního soudu ve Zlíně o vypořádání SJM a o dědictví ze dne 14. 1. 2019, č. j. X;
 - zápis v řízení sp. zn. X, provedený na základě změny údaje o čísle evidenčním v základním registru územní identifikace, adres a nemovitostí, ve kterém došlo ke změně evidovaného čísla evidenčního u stavby na pozemku p. č. XA na číslo X a u stavby na pozemku p. č. XB na číslo X;
 - zápis v řízení sp. zn. X, provedený na základě změny údaje o čísle evidenčním v základním registru územní identifikace, adres a nemovitostí, ve kterém došlo k opětovné změně evidovaného čísla evidenčního u stavby na pozemku p. č. XA na číslo X a u stavby na pozemku p. č. XB na číslo X.
10. Klíčovou otázkou v posuzované věci je zákonnost žalobcem navrhaného a správními orgány odmítaného postupu spočívajícího ve využití institutu opravy chyby v katastrálním operátu upraveného v § 36 katastrálního zákona.
11. Postupem podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona „lze na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opravit chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru“ (podtržení doplněno zdejším soudem).
12. Podle § 44 odst. 2 vyhlášky č. 357/2013 Sb., o katastru nemovitostí (dále jen „katastrální vyhláška“) pak „chybné údaje katastru, které vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, a to geometrické a polohové určení, číslo parcely, údaj o právu, upozornění, druh pozemku, způsob ochrany nemovitosti, způsob využití nemovitosti, údaj o budově včetně údaje o její dočasnosti, údaj o jednotce, cenový údaj a údaj pro daňové účely katastrální úřad opraví na základě původního výsledku zeměměřické činnosti nebo listiny, která byla podkladem pro zápis tohoto údaje do katastru, a v případě chyby vzniklé zřejmým omylem při obnově katastrálního operátu i na základě výsledků zjišťování hranic“ (podtržení doplněno zdejším soudem).

13. Krajský soud poukazuje na skutečnost, že co do svého znění a obsahu se § 36 odst. 1 katastrálního zákona neodlišuje od ustanovení § 8 odst. 1 dříve platného a účinného zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky (katastrální zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „starý katastrální zákon“). Nová právní úprava, účinná od 1. 1. 2014, nepředstavuje žádnou zásadní změnu tohoto institutu, která by jakkoli ovlivnila jeho dosavadní výklad, neboť text zákona byl v téměř nezměněné podobě převzat. Z toho důvodu lze také v dané věci v plném rozsahu vycházet z dřívější judikatury správních soudů, která se institutem opravy chyby podrobně zabývala (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2016, č. j. 9 As 242/2015 - 55).
14. Krajský soud na tomto místě zároveň uvádí, že účelem institutu opravy chyby v katastrálním operátu je odstraňování rozporu mezi jednotlivými částmi katastrálního operátu, nikoliv rozporu evidovaných údajů se skutečným stavem. Jedná se tedy o případy, kdy údaje zapsané v katastru neodpovídají obsahu v operátu založených podkladů, na jejichž základě se takové údaje obsahem katastru staly. Oprava chyby v katastrálním operátu tak slouží zejména k odstranění rozporu mezi stavem zápisů v katastrálním operátu a obsahem listin, které byly podkladem pro jejich zápis, založených ve sbírce listin katastrálního úřadu. Katastrální úřad může v řízení o opravě chyby v katastru činit jen základní a jednoduché právní úvahy vycházející z obsahu jím zkoumaných listin a nemůže řešit sporné právní otázky (k tomu viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 - 125, publ. pod č. 986/2006 Sb. NSS, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2. 2011, č. j. 5 As 88/2009 - 75, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2013, č. j. 7 As 90/2012 - 65, publ. pod č. 2969/2014 Sb. NSS).
15. V rozsudku ze dne 12. 5. 2016, č. j. 6 As 166/2015 - 27 (dále jen „rozsudek č. j. 6 As 166/2015 - 27“), pak Nejvyšší správní soud k opravě chyby dále konstatoval, že „*musí existovat rozpor mezi údaji katastru a listinami založenými ve sbírce listin. Zápis v katastru je podmíněn jednak existencí listiny, jednak tím, že tato listina má určitý obsah, a že z jejího obsahu vyplývá závěr o existenci či neexistenci určitých práv nebo povinností vztahujících se k nemovitosti.*“ Při opravě chybného údaje katastru nemůže katastrální úřad vybočit ze své evidenční role a při rozhodování o opravě chybného údaje fakticky nalézat právo, tedy též posuzovat, za jakých podmínek práva vznikají, zanikají, mění se jejich obsah, přecházejí na jiné osoby. Řízení o opravě chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 7 As 131/2012 - 32, publ. pod č. 2902/2013 Sb. NSS; dále jen „rozsudek č. j. 7 As 131/2012 - 32“). Oprava chyby nemůže zakládat, měnit či rušit vlastnická a jiná věcná práva k nemovitostem. Provedením opravy zápisu se skutečný právní vztah k nemovitosti nemění - ten lze změnit jen na základě příslušné listiny (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6. 2008, č. j. 1 As 46/2008 - 134). V rozsudku č. j. 7 As 131/2012 - 32 Nejvyšší správní soud připustil, že „*plynutím času může dojít ke změně obsahu vlastnických práv, například vydržením. Není ani vyloučeno, aby došlo ke změně hranic mezi pozemky (§ 52 odst. 3 vyhlášky č. 26/2007 Sb., resp. § 46 odst. 1 vyhlášky č. 190/1996 Sb.), aniž by o tom měl katastrální úřad k dispozici příslušný podklad, ať již zaviněním vlastníků pozemků nebo zaviněním svým. Tehdy je třeba vlastníky sousedních pozemků odkázat k soukromoprávním institutům, především k určovací žalobě, případně k institutu náhrady škody, byla-li jim škoda činností katastrálního úřadu způsobena*“.

16. Uvedený institut lze navíc využít pouze k opravě chyb vzniklých zřejmým omylem. Nejvyšší správní soud se ve svém rozsudku ze dne 17. 1. 2008, č. j. 1 As 40/2007 - 103, publ. pod č. 2098/2010 Sb. NSS, vyjádřil, že neurčitý pojem „zřejmý omyl“ obsažený v tomto ustanovení je třeba vykládat vždy v souvislosti s konkrétním případem. Obecně sem lze zařadit jak omyl týkající se skutkových okolností (*error facti* – zejména případy chyb v psaní a počítání, jako zápis jiných údajů, zápis údajů neobsažených v podkladové listině či například opomenutí zapsat údaj v podkladové listině obsažený), tak omyl právní (*error iuris* – například zápis právního vztahu, který právní řád nezná, či zápis skutečnosti na základě listiny, která nenaplnuje požadavky stanovené katastrálním zákonem). Tento omyl bude přitom pravidelně způsoben činností pracovníka katastru. Omyl je totiž charakteristický vždy tím, že je v něm obsažen lidský činitel. Jako omyl proto nelze posuzovat objektivní skutečnosti způsobující nesoulad katastru se skutečným stavem (např. změnu právní úpravy zápisů do katastru, či zničení katastrálního operátu v důsledku požáru či povodně: zde nelze rozpor se skutečným stavem napravit opravou zřejmého omylu, nýbrž cestou revize či obnovy katastrálního operátu). Nejvyšší správní soud v navazující judikatuře (srov. např. rozsudek ze dne 13. 3. 2013, č. j. 7 As 187/2012 - 31, či rozsudek ze dne 31. 7. 2013, č. j. 1 As 22/2013 - 26) vyslovil, že se přitom musí jednat o omyl „zřejmý“, tj. jednoznačně „zjistitelný“, resp. jednoznačně „seznatelný“ bez podrobného bližšího zkoumání a detailního posuzování listin. Nelze přistoupit k opravě chyby, která je nejasná nebo sporná. O omyl zřejmý se jedná pouze v případě, že je chyba v katastru naprosto evidentní již při povrchním zkoumání. Chyby v katastru, k jejichž zjištění se katastrální úřad neobejde bez podrobného zkoumání právní či skutkové stránky případu, nejsou způsobeny zřejmým omylem.
17. V projednávané věci je pak klíčové, zda lze zřejmý omyl spatřovat v rozporu zápisu v katastru nemovitostí s jakoukoliv listinou, která byla v minulosti podkladem pro zápis určitého údaje, bez ohledu na případné následné listiny, které byly podkladem pro navazující zápisy do katastru nemovitostí. Problém fakticky spočívá v tom, zda si rozpor mezi zápisem a podkladovou listinou zachovává charakter zřejmého omylu ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona navždy, nebo se povaha tohoto omylu může změnit v důsledku pozdějších skutečností.
18. Krajský soud má přitom za to, že zřejmá nesprávnost ve smyslu § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona nemá nutně trvalý charakter. Nelze však vyslovit zcela univerzální pravidlo a je nutno případ od případu posoudit, zda je omyl při vedení katastru nemovitostí nadále zřejmý (zda již například dotčené osoby či správní orgány dlouhodobě nejednají v důvěře v zápis v katastru nemovitostí) a zda by za daného stavu provedení opravy nekolidovalo s jinými právními pravidly či principy.
19. V případě, že na mylný zápis navázaly další zápisy, může být pro posouzení opravitelnosti chybného údaje postupem podle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona podstatné to, zda se navazující zápisy týkají spíše určitých doplňkových údajů, nebo zda jde o údaje představující podstatné atributy evidovaného věcného práva, například údaje nezbytné pro přesnou identifikaci nemovitosti, jak jsou vymezeny v § 8 katastrálního zákona.
20. V projednávané věci došlo ke zřejmému omylu při zápisu údaje o tom, na jakém pozemku se nachází budova č. e. X. Na tento omyl však navázaly další zápisy, přičemž vlastnické právo k budově č. e. X náleží žalobci na základě usnesení Okresního soudu v Kroměříži o vypořádání SJM a o dědictví ze dne 7. 1. 2013, č. j. X. Toto usnesení v souladu s předchozím zápisem vymezilo budovu č. e. X mimo jiné tak, že je postavena na

pozemku p. č. XB. Uvedené usnesení představuje poslední založenou listinu, na jejímž základě byl proveden zápis vlastnického práva žalobce k předmětné nemovitosti. Obdobně v případě vlastnictví paní M. P. k budově č. e. X na chybný zápis navázalo usnesení Okresního soudu ve Zlíně o vypořádání SJM a o dědictví ze dne 14. 1. 2019, č. j. X, které taktéž v soulad s evidencí katastru nemovitostí označilo budovu č. e. X mimo jiné tak, že je postavena na pozemku p. č. XA.

21. Označení budovy mimo jiné také označením pozemku, na němž je postavena, je přitom nezbytnou náležitostí všech listin, které jsou podkladem pro zápis do katastru nemovitostí [viz § 8 písm. c) katastrálního zákona]. Byl-li tento údaj zapsán chybně, ale následně na něj navázaly další zápisy, respektive podkladové listiny, které jej převzaly, má soud za to, že chybný údaj pozbyl charakter zřejmého omylu a není již opravitelný postupem dle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Při přebírání uvedeného údaje, jednaly všechny dotčené osoby v důvěře ve správnost zápisu v katastru nemovitostí, přičemž zpochybněním této důvěry až poté co byl proveden zápis na základě listin, které tento údaj převzaly, pozbyl chybný údaj charakteru zjevného omylu a nabyl spíše povahy objektivně sporné identifikace předmětu vlastnického práva.
22. Opačný závěr by podle názoru soudu mohl vést k mnohem zásadnějším komplikacím, v krajním případě takřka neřešitelným. Předně, byla-li by oprava provedena, bylo by tímto pohledem nutno na opravu nahlížet jako na zjevný omyl, neboť by zde byl zjevný rozpor mezi zápisem v katastru nemovitostí a poslední podkladovou listinou (usnesením dědictvého soudu). Nekonečnému cyklu opravování omylu tam a zpět by mohlo dojít pouze změnou podkladové listiny. V případě usnesení dědictvého soudu by se ovšem nejednalo o zjevnou nesprávnost, pro kterou by bylo možné vydat opravné usnesení, nešlo by ani o dodatečně najevo vyšlý majetek a jedinou cestou nápravy by zřejmě byla obnova dědictvého řízení, pro kterou by již patrně uplynuly lhůty. Nebylo-li by dědictvé usnesení změněno, žalobcovo vlastnictví by se navíc stalo do určité míry nejistým, neboť by neexistovala listina, která by byla titulem pro nabytí vlastnického práva žalobce k budově č. e. X na pozemku p. č. XA.
23. Ačkoliv si je tedy soud vědom toho, že řešení, které žalobci předestřel žalovaný (uzavření dohody o narovnání mezi žalobcem a vlastníkem sousedního pozemku a následné podání návrhu na vklad), vyžaduje další aktivitu ze strany žalobce, žalobce se domáhá řešení, které by mohlo vyžadovat vynaložení mnohem většího úsilí z jeho strany, a to s nejistým výsledkem. Není pochyb o tom, že k chybnému zápisu původně došlo chybou na straně veřejné správy, nelze však odhlédnout také od skutečnosti, že včasná náprava této chyby by byla relativně snadná [právě postupem dle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona], pokud by si právní předchůdce žalobce v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* střežil svá práva. Právě jeho pasivita přispěla k tomu, že chybný zápis již nelze opravit postupem dle § 36 odst. 1 písm. a) katastrálního zákona. Tato skutečnost nesnímá z veřejné správy zcela odpovědnost za nesprávný úřední postup, nicméně je zároveň legitimní po žalobci nyní žádat, aby činil určité právní kroky (náklady na tyto kroky mohou být škodou způsobenou nesprávným úředním postupem), nemůže-li je učinit žalovaný či správní orgán prvního stupně z úřední povinnosti.
24. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že správní orgány postupovaly v souladu se zákonem, jestliže nevyhověly žádosti žalobce o opravu chybného zápisu v katastru nemovitostí týkajícího se určení pozemku, na němž je postavena stavba č. e. 8 ve vlastnictví žalobce.

25. Co se týče žalobcem namítaného chybného zakreslení geometrického a polohového určení stavby v katastrální mapě, revizí správního spisu zdejší soud ověřil, že žalobcem rozporovaný stav zápisů v katastru odpovídá měříčskému náčrtu č. 1068, jemuž odpovídá i digitální katastrální mapa. Zdejší soud se tak plně ztotožňuje s odůvodněním napadeného rozhodnutí na str. 7 a 8 a s odůvodněním prvostupňového rozhodnutí na str. 3 a 4 a odkazuje tímto na ně. K tomu zdejší soud dodává, že katastrální úřad při posuzování toho, zda jsou zobrazení jednotlivých pozemků ve shodě s podklady, posuzuje pouze to, zda je takové zobrazení ve shodě s vlastnickými právy do té míry, že posuzuje zakreslení pozemků v katastrální mapě s ohledem na obsah listin, které má k dispozici (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 6. 2009, č. j. 7 As 71/2008 – 48). A právě tak učinily správní orgány v projednávané věci, přičemž s jejich postupem se zdejší soud zcela ztotožňuje. Je proto nedůvodná námitka žalobce spočívající v tvrzení, že se touto otázkou správní orgány dostatečně nezabývaly. Ani v tomto případě neměly správní orgány povinnost, resp. ani pravomoc, zpochybňovat údaje uvedené v podkladových listinách. Žalobce v rámci své žalobní argumentace nepředkládá soudu žádné konkrétní námitky či důkazy, které by závěry správních orgánů stran této otázky zpochybňovaly.

IV. Shrnutí a náklady řízení

26. Krajský soud na základě shora provedeného posouzení neshledal žalobu důvodnou, a proto ji ve smyslu § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
27. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 8. září 2021

JUDr. Jaroslava Skoumalová v. r.
předsedkyně senátu